

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723101287
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Vališ
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2026:0723101287.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca) a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Peter Mach, PhD., v právnej veci žalobcu: H. J. A., bytom H. 7, L. nad L., nar. XX. C. XXXX, zastúpeného: JUDr. Martin Žaňko, advokát, so sídlom Trenčianska cesta 603, Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky číslo spisu: 8716/2023-420, číslo záznamu: 20278/2023 zo dňa 25. septembra 2023, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. 2S/38/2023-78 zo dňa 6. augusta 2025, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.
- II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca žalovaného ako povinnú osobu postupom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o slobodnom prístupe k informáciám" alebo aj „infozákon") požiadal o sprístupnenie nasledovných informácií:

„1. Kompletný zoznam konaní, v ktorých Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR má pred akýmkoľvek súdom v Slovenskej republike (celá sústava všeobecných súdov + Ústavný súd Slovenskej republiky) postavenie žalobcu alebo žalovaného alebo akékoľvek iné procesné postavenie (napr. intervenient) a konanie nebolo ku dňu podania tejto žiadosti právoplatne ukončené?

2. V zozname podľa bodu 1 žiadosti žiadame uviesť minimálne údaje:

- označenie konkrétneho súdu, na ktorom konanie prebieha,
- spisovú značku konania prebiehajúceho na súde,
- konkrétne procesné postavenie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR v konaní (žalobca, žalobca, intervenient alebo iné)
- označenie oblasti ktorej sa konanie týka (civilné, obchodné, správne, pracovné alebo iné)
- uviedenie štádia konkrétneho súdneho konania (štádium na prvostupňovom súde alebo štádium na odvolacom súde)
- uviedenie špecifikácie veci (ako napr. o zaplatenie peňažnej sumy, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo iné)."

2. Žalovaný žiadosti žalobcu nevyhovel. V rozhodnutí číslo spisu: 7931/2023-100, číslo záznamu: 16485/2023 zo dňa 27.07.2023 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) s odkazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám konštatoval, že informácie požadované žalobcom je možné považovať za údaje podliehajúce obmedzeniu sprístupnenia, keď za rozhodovaciu činnosť súdu možno považovať informácie nachádzajúce sa v súdnom spise. Zároveň uviedol, že požadované informácie nemá podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám k dispozícii, nakoľko žalobcom požadovaná štruktúra informácií by vyžadovala vytvorenie osobitnej databázy.

3. O rozklade podanom žalobcom voči prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol minister pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky preskúmaným rozhodnutím číslo spisu: 8716/2023-420, číslo záznamu: 20278/2023 zo dňa 25.09.2023 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) tak, že rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia. Konštatoval, že prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutie riadne odôvodnil a citoval príslušnú judikatúru na vec sa vzťahujúcu. Vyjadril presvedčenie, že žiaden právny predpis neukladá žalovanému viesť evidenciu súdnych konaní, v ktorých žalovaný vystupuje ako aktívne alebo pasívne legitimovaná osoba súdneho sporu, prípadne v inom právnom postavení. Požadované informácie vyhodnotil ako informácie, ktoré žalovaný ako povinná osoba nemá k dispozícii.

II.

Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti preskúmaného rozhodnutia aj prvostupňového rozhodnutia. Žalobca navrhol preskúmané i prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Taktiež sa domáhal náhrady trov konania.

5. Žalobca argumentoval, že žalovaný informácie o jeho účasti v súdnych konaniach označil ako údaje „zo súdneho spisu“ alebo informácie týkajúce sa „rozhodovania súdov“, čomu tendenčne prispôbil svoje rozhodnutia. Má za to, že požadované informácie nespádajú pod údaje zo súdneho spisu a za absurdné považoval to, že žalovaný nedisponuje informáciami o súdnych konaniach, ktorých je účastníkom. Žalovaný si podľa názoru žalobcu nemôže vyberať, ktoré informácie odmietne sprístupniť, keďže na ich nesprístupnenie musia byť splnené dôvody vymedzené v § 8 až § 13 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, k čomu v uvedenom prípade nedošlo. Tvrdenie žalovaného, že konanie žalobcu možno považovať za šikanózne, žalobca vyhodnotil ako účelové. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o tom, že mu žiaden predpis neukladá povinnosť viesť evidenciu súdnych konaní, pričom žalobca ani netvrdil, že takáto povinnosť existuje. Skutočnosť, že takáto evidencia nie je vedená, podľa žalobcu neznamena, že žalovaný týmito informáciami nedisponuje.

6. Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 2S/38/2023-78 zo dňa 06.08.2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) preskúmané rozhodnutie i prvostupňové rozhodnutie postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej aj „SSP“) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Správny súd s poukazom na ustálený právny názor o tom, čo tvorí obsah pojmu „rozhodovacia činnosť“ v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, podľa ktorého do tohto pojmu nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov pri zachovaní princípov ochrany osobných údajov fyzických osôb, vyvodil, že žalobcom požadované informácie nespádajú pod pojem rozhodovacia činnosť súdov, ale sa jedná o informácie týkajúce sa rozhodovania súdu. Zo strany žalovaného tak podľa správneho súdu došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Súčasne sa správny súd stotožnil so žalobcom v tvrdení, že okrem nesprávneho právneho posúdenia veci sú napadnuté rozhodnutia aj nepreskúmateľné, pretože žalovaný sa obmedzil len na citáciu ním vybranej judikatúry bez toho, aby skúmal, či možno niektorú informáciu sprístupniť.

8. S odkazom na to, že povinná osoba má hľadať spôsoby čo najširšieho vyhovievania podanej žiadosti a nie dôvody, ako žiadosti nevyhovieť, správny súd argumentoval, že bolo najschodnejším riešením, aby žalovaný v postavení povinnej osoby posúdil jednotlivé čiastkové informácie, ktoré žalobca požadoval, tieto vyhodnotil v kontexte možného obmedzenia sprístupnenia podľa zákona o slobode informácií a

hľadal spôsoby čo najmenšieho zásahu do práva žalobcu na informácie. V prípade, keď však žalovaný všeobecným spôsobom odkáže na citovanú judikatúru, bez toho, aby sa čo i len v náznakoch snažil o minimalizáciu obmedzenia prístupu k požadovaným informáciám, nemožno toto konanie a rozhodovanie podľa správneho súdu označiť za preskúmateľné.

9. K námietke, že žalovaný nedisponuje požadovanými informáciami, tieto neeviduje a nemá ich k dispozícii, bolo by potrebné fyzicky ich vyhľadať, zhromaždiť a prípadne anonymizovať a spracovať do určitej databázy, správny súd uviedol, že z § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že povinná osoba je povinná poskytovať len informácie, ktoré má k dispozícii. Je pravdou, že zákon neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú a zákon jej ani neukladá povinnosť spracovávať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné, resp. nové informácie. Na strane druhej však mechanické zhromaždenie informácií z viacerých dokumentov nemožno automaticky považovať za vytvorenie novej informácie. To, že informácie nemá žalovaný v žiadnom automatizovanom alebo neautomatizovanom systéme neznamená podľa správneho súdu, že ich reálne nemá. Ak ich v dispozícii má, ale v inej forme (a nejde o situáciu podľa § 8 - 12 zákona v spojení s čl. 4 Nariadenia č. 1049/2001), je žalovaný povinný ich sprístupniť, pričom nie je viazaný požadovaným „formátom“ informácie. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžik/2/2019 zo dňa 14.11.2019.

10. V danej súvislosti správny súd poukázal na to, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám neukladá povinnej osobe povinnosť na základe žiadosti vytvárať informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti ešte neexistujú, a býva zložité rozlíšiť medzi situáciou, kedy ide iba o vyhľadanie a zhromaždenie požadovaných informácií, a kedy už ide o vytvorenie kvalitatívne novej informácie. Možno preto podľa správneho súdu súhlasiť s názorom, že rozlíšenie oboch situácií treba hľadať v miere „intelektuálnej náročnosti“ činnosti, ktorá je nutná pre prípravu odpovede na žiadosť o informácie. O vytvorenie novej informácie sa nejedná, ak k príprave odpovede na žiadosť o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť vyhľadané v rôznych dokumentoch. Aby bolo možné konštatovať, že ide o vytvorenie novej informácie, musí ísť o ďalšie kvalitatívne spracovávanie týchto vyhľadaných a zhromaždených údajov. V tomto správny súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/161/2015 zo dňa 23.08.2017.

11. Žalovaný uviedol, že požadovanými informáciami disponuje, ale nemá ich v jednotnej evidencii. Ako však podľa správneho súdu vyplýva z vyššie citovanej a ustálenej judikatúry, záver žalovaného o neexistencii evidencie a nutnosti vytvorenia databázy neobstojí. Absencia takejto evidencie za stavu, kedy povinná osoba požadovanými informáciami disponuje, nebola podľa názoru správneho súdu dôvodom na nesprístupnenie požadovaných informácií.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobcu

12. Proti napadnutému rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP (správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia) a podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP (správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu). Sťažovateľ navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že kasačný súd žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietne, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vec správne mu súdu vráti na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ sa vo všeobecnosti nestotožnil s argumentáciou správneho súdu uvedenou v napadnutom rozsudku, keď správny súd pri rozhodovaní vo veci samej nevzal do úvahy argumenty žalovaného týkajúce sa dôvodov nevyhovenia žiadosti žalobcu zo dňa 18.07.2023, pre ktoré na základe spoľahlivo a riadne zisteného skutkového stavu vydali správne orgány napadnuté rozhodnutia. Zopakoval, že žalobcovej žiadosti o sprístupnenie informácií nevyhovelo z dôvodu, že informácie požadované žiadateľom je možné považovať za údaje podliehajúce obmedzeniu sprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám a súčasne, že informácie požadované

žalobcom nemá podľa § 3 ods. 1 k dispozícii, nakoľko žiadateľom požadovaná štruktúra informácií by vyžadovala vytvorenie osobitnej databázy.

14. Sťažovateľ nestotožnil s vyhodnotením správneho súdu v tom, čo tvorí obsah pojmu „rozhodovacia činnosť“ v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, keď správny súd podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotil, že do tohto pojmu nepatria evidenčné informácie zo súdnych registrov - informácie požadované žalobcom (informácie, týkajúce sa (i) označenia súdu, na ktorom konanie prebieha, (ii) spisovú značku konaní, (iii) procesné postavenie žalovaného, (iv) označenie oblasti, (v) štádia súdneho konania a (vi) špecifikácia veci) sú podľa sťažovateľa práve takýmito informáciami. Sťažovateľ má rovnako za to, že požadovaná štruktúra informácií by vyžadovala vytvorenie osobitnej databázy. Infozákon upravuje sprístupňovanie len tých informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii v už existujúcej, evidovanej a dokumentovanej forme a neukladá povinnej osobe povinnosť spracovávať informácie týkajúce sa prebiehajúcich súdnych sporov, ktorých je žalovaný účastníkom a ktoré sa netýkajú priamo rozhodovacej činnosti žalovaného, a v momente podania žiadosti ešte neexistovali v žiadateľom očakávanej forme. Povinná osoba taktiež nemusí vykonávať operácie súvisiace so spracovávaním už existujúcich informácií takým spôsobom, že ich bude vyhľadávať, usporadúvať a spracovávať podľa žiadateľom stanovených kritérií, v ktorej súvislosti poukázal sťažovateľ na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽ/190/2008, 8SŽi/2/2010, čl. 5 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/98/ES o opakovanom použití informácií verejného sektora. V súvislosti s povinnosťou poskytnúť informácie pravdivé a úplné sťažovateľ poukázal na to, že napr. informáciu o postúpení spisu/odvolania odvolaciemu orgánu by si musela povinná osoba vyhľadať v elektronickom spise, resp. dopytovať súdy v jednotlivých súdnych konaniach. Sťažovateľ by musel vytvoriť kvalitatívne iný dokument ako kompiláciu všetkých fragmentových, žalobcom požadovaných informácií a je podľa jeho názoru právne nespochybniteľné, že údaje požadované žalobcom nie je možné vytvoriť mechanicky bez toho, aby musel vykonať ďalšie „nemechanické“ spracovávanie.

15. Správny súd sa v danom prípade uspokojil s formálnym gramatickým výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 211/2000 Z. z. bez toho, aby sa zaoberal jeho materiálnou stránkou, t. j. obsahom. Podľa sťažovateľa vyvstáva otázka, aký zmysel má ochrana údajov a informácií o prebiehajúcich súdnych konaniach v rámci rozhodovacej činnosti súdov, ak konajúci súd argumentuje, že identické údaje, vylúčené zo sprístupňovania informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z., má sprístupniť žalovaný alebo iná povinná osoba ako účastník týchto súdnych konaní. Inak povedané, ak žiadateľ požiada o sprístupnenie údajov o prebiehajúcich súdnych konaniach súd, tento ich v súlade s § 11 ods. 1 písm. d) infozákona odmietne sprístupniť, avšak ak žiadateľ (v danom prípade žalobca a jeho spriaznené osoby) požiada o sprístupnenie identických údajov povinnú osobu ako účastníka týchto súdnych konaní, je táto povinná osoba v intenciách argumentácie správneho súdu povinná ich sprístupniť.

16. Sťažovateľ argumentuje odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu zotrúvajúc na svojom právnom názore, že poskytnutie informácie v rozsahu a podobe ako požadoval žalobca by bolo nad rámec zákonnej povinnosti povinnej osoby. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SŽik/1/2019 zo dňa 19.06.2019, rozsudok sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009, rozsudok sp. zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 09.12.2010, rozsudok sp. zn. 3SŽi/5/2013 zo dňa 12.03.2014 a sp. zn. 5SŽi/3/2011 zo dňa 15.12.2011, v zmysle ktorých zo zákona č. 211/2000 Z. z. nevyplýva povinnému subjektu vyhľadávať, získať, zhromažďovať, vyhodnocovať alebo dokonca spracovávať materiály žiadateľom o informáciu, ak sa táto v ich pôvodnej podobe v jeho dokumentácii nenachádza. Pozornosť súdu upriamil i na rozsudok NS SR sp. zn. 8SŽik/3/2020 zo dňa 26.05.2021, rozsudok NS SR sp. zn. 5SŽik/2/2020 zo dňa 28.09.2022, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 96/2010-14 a predovšetkým rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Svk/6/2024 zo dňa 27.06.2024, s ktorým sa sťažovateľ v plnej miere stotožňuje a zastáva názor, že informácie, týkajúce sa (i) označenia súdu, na ktorom konanie prebieha, (ii) spisovú značku konaní, (iii) procesné postavenie žalovaného, (iv) označenie oblasti, (v) štádia súdneho konania a (vi) špecifikácia veci podľa žalobcom (žiadateľom) požadovaných kritérií, už spadajú mimo rámca zákona č. 211/2000 Z. z.

17. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 26.09.2025, rozsudok správneho súdu považuje za správny, zákonný a spravodlivý.

IV.

Právne posúdenie vecí kasačným súdom

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 440 ods. 1, 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná, po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

19. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

20. Predmetom prieskumu kasačného súdu je napadnutý rozsudok správneho súdu, ktorým správny súd zrušil preskúmané rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Podstatou argumentácie správneho súdu vo vzťahu k dôvodu nesprístupnenia informácií žalovaným z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám je, že žalobcom požadované informácie nespádajú pod pojem rozhodovacia činnosť súdov, a zároveň nepreskúmateľnosť preskúmaného rozhodnutia v uvedenej časti. Vo vzťahu k dôvodu nesprístupnenia informácií podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám správny súd argumentuje nesprávnym právnym posúdením žalovaného, ktorý nesprístupnenie odôvodňuje neexistenciou jednotnej databázy a nutnosťou jej vytvorenia. Je potrebné tiež zodpovedať otázku, či sa správny súd pri svojom rozhodovaní neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

21. V súvislosti s prejednávanou vecou dáva kasačný súd do pozornosti, že rozhodovacia prax súdov vo všeobecnosti vyžaduje zabezpečenie materiálneho prístupu k informáciám. Obmedzenie sprístupnenia informácie povinnou osobou je nutné vykladať vždy reštriktívne a uplatňovať ho je možné len vo výnimočných prípadoch, ktoré zákon výslovne uvádza. Pri nesprístupnení informácie nepostačuje len splnenie formálnej podmienky, odkaz na príslušnú právnu normu, ale odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci o nesprístupnení informácií musí implikovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu, aby priemernému adresátovi bola poskytnutá možnosť pochopiť, na základe akých konkrétnych okolností a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav, správnosť právnych noriem uplatnených na skutkový stav a právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/1/2009 zo dňa 03.11.2009, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 464/2010 zo dňa 10.11.2011). Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že preskúmané rozhodnutie týmto kritériám nevyhovelo.

22. Kľúčovou otázkou vyplývajúcou z námietok vznesených žalovaným v kasačnej sťažnosti sa javí posúdenie, či žalobcova žiadosť o sprístupnenie informácií znela na vytvorenie novej informácie, vyžadujúcej vytvorenie novej, osobitnej databázy v situácii, keď medzi účastníkmi nie je sporné (a vyplýva to i priamo z tvrdení žalovaného), že žalovaný informáciami, i keď nie v žiadanej podobe, disponuje.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám účinného v čase vybavovania žiadosti každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov, a na vytváranie názorov.

24. Kasačný súd v zhode so správnym súdom konštatuje, že ustanovenie § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám garantuje žiadateľom o informácie prístup len k tým informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii, povinná osoba nemá povinnosť vytvárať kvalitatívne nové informácie podľa kritérií žiadateľa a v praxi je náročné rozlíšiť, či ide len o mechanické zhromaždenie už existujúcich informácií na účely sprístupnenia alebo o vytváranie kvalitatívne novej informácie (zahŕňajúce usporiadanie informácií podľa presných kritérií špecifikovaných žiadateľom, teda vytvorenie kvalitatívne nového dokumentu). Správne správny súd s odkazom na aktuálnu judikatúru kasačného súdu vyhodnotil, že k vytvoreniu novej informácie nedochádza, ak k príprave odpovede na žiadosť

o informácie stačí iba mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré sa u povinnej osoby nachádzajú a ktoré musia byť iba vyhľadané v rôznych dokumentoch.

25. Kasačný súd v rozsudku sp. zn. 8Svk/26/2025 z 25.09.2025 uviedol: „Pokiaľ by sa na základe žiadosti zo strany povinnej osoby žiadalo nielen mechanické vyhľadanie a zhromažďovanie údajov, ktoré mala povinná osoba k dispozícii, ale vyžadovalo by sa aj ich kvalifikované spracovanie, pre ktoré by bol príznačný určitý vyšší stupeň intelektuálnej náročnosti potrebnej pri príprave odpovedi na žiadosť (majúcej podobu napríklad štúdia či analýzy), išlo by o vytvorenie novej informácie, ktorej sprístupnenie možno odmietnuť z dôvodu, že takúto informáciu nemá povinná osoba k dispozícii. O vytvorenie novej informácie pôjde teda iba vtedy, ak k vytvoreniu odpovede na žiadosť nepostačuje obyčajné mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré má povinný subjekt k dispozícii a ktoré sú predmetom príslušnej žiadosti, a súčasne je nevyhnutné s takýmito údajmi uskutočňovať ďalšie (napríklad analytické) spracovanie nad rámec jednoduchého „vtelenia“ do odpovede na príslušnú žiadosť. O vytvorenie novej informácie však nepôjde v prípade, kedy v súvislosti s vybavením príslušnej žiadosti sa vyžaduje iba vyhľadanie vo viacerých dokumentoch či spisoch (viď rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Svk/6/2024 zo dňa 27. júna 2024).“

26. Žalobca žiadal informácie, ktorými žalovaný podľa vlastného vyjadrenia disponuje, nepožadoval vypracovanie analýzy, rozboru či stanoviska, nežiadal vyhľadané údaje kvalitatívne posudzovať či triediť, zároveň sprístupnenie žiadaných informácií nevyžaduje žiadnu intelektuálnu či tvorivú činnosť povinnej osoby, len jej mechanické vyhľadanie. Skutočnosť, že v informačnom systéme žalovaného takéto informácie nie sú priamo vedené ako samostatná položka, nemá a nemôže mať vplyv na sprístupnenie požadovanej informácie, a povinná osoba môže túto dohľadať. Kasačný súd k argumentácii sťažovateľa poukazuje taktiež na to, že informácie o stave súdnych konaní sú na základe infožiadostí štandardne sprístupňované súdmi ako povinnými osobami, pričom ani v súdnych registroch nemusí byť vyslovene zaznamenaný stav konania a tento je možné zistiť len priamo vyhľadaním v súdnom spise (napr. rozsudok kasačného súdu sp. zn. 1Sžik/3/2021 z 29.09.2022).

27. Odhliadnuc od uvedeného platí, že v prípade, že vyhľadanie požadovaných informácií je spojené s časovou náročnosťou, riešením tejto situácie nie je nesprístupnenie informácií z dôvodu, že ich nemá povinná osoba k dispozícii. V prípade časovej náročnosti vyhľadania informácie zákonodarca upravil inštitút predĺženia lehoty na sprístupnenie informácie podľa § 17 ods. 2 písm. b) infozákona. Infozákon zároveň umožňuje povinnej osobe dohodnúť so žiadateľom iný spôsob sprístupnenia informácie (§ 16 ods. 1 infozákona), ktorý by mohol byť pre ňu časovo menej náročný.

28. Dôvodom zrušenia preskúmaného rozhodnutia je podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu vo vzťahu k dôvodu nesprístupnenia informácií podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám nesprávne právne posúdenie žalovaného argumentujúceho neexistenciou jednotnej databázy a nutnosťou jej vytvorenia. Tento záver správneho súdu sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou odkazujúcou na príslušné zákonné ustanovenia a judikatúru relevantne nespochybnil. Zároveň záver správneho súdu obstojí i v kontexte najnovšej rozhodovacej činnosti kasačného súdu (bod 25 tohto rozsudku). Keďže sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou kasačný súd nepresvedčil o nesprávnosti záverov správneho súdu, príslušnú sťažnostnú námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

29. Rovnako nesprávne právne posúdenie správny súd identifikoval i vo vzťahu k dôvodu nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Kasačný súd uvádza, že sťažnostná námietka sťažovateľa v tejto súvislosti je iba všeobecná a veľmi stručná.

30. K dôvodu nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám kasačný súd rovnako ako správny súd pripomína, že jeho účelom je zabezpečenie ochrany pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve resp. výkone činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Naopak však povinné osoby sprístupňujú informáciu o výsledku ich rozhodovacej činnosti, teda procesné alebo meritórne rozhodnutie, ktoré má za následok koniec konania, čím je zachovaná verejná kontrola (rozsudok kasačného súdu sp. zn. 4Sžik/3/2020, zo dňa 14.12.2021). Podľa komentárovej literatúry do obsahu pojmu rozhodovacia činnosť nepatria evidenčné

informácie zo súdnych registrov a za informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu by nemali byť považované ani informácie organizačno-technickej povahy, ktoré sa týkajú prejednávania alebo rozhodovania konkrétneho sporu, alebo inej právnej veci, ako napríklad informácie o tom, či bol podaný návrh na začatie konania (ak nie je poskytnutie informácie v rozpore s právom chránenými záujmami), informácie, kedy a kde sa bude konať pojednávanie, či bolo pojednávanie odročené, či je rozhodnutie právoplatné, alebo či bol proti rozhodnutiu podaný opravný prostriedok. (IKRÉNYI, Peter, IKRÉNYI, Ivan. § 11 [Ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám]. In: IKRÉNYI, Peter, BAKO, Martin a kol. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2023, s. 299, marg. č. 5.).

31. K obdobným záverom poukazuje kasačný súd i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 830/2016 z 02.02.2017, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky k žiadosti o sprístupnenie konkrétne identifikovateľných spisových čísel rozsudkov krajského súdu uviedol, že: „10.3 ... to, že krajský súd nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t. j. podľa paragrafov a zákonov, ešte neznamená, že krajský súd nemá interný elektronický register podaní a rozhodnutí, resp. vhodný interný počítačový softvér, v rámci ktorého je možné dohľadať konkrétnu rozhodovaciu činnosť konkrétnych senátov krajského súdu. Krajský súd mohol a mal sťažovateľovi ako žiadateľovi objasniť, či takýmito elektronickými prostriedkami disponuje, či ich v prípade kladnej odpovede využil pri snahe vyhovieť žiadosti sťažovateľa a s akým výsledkom.“

32. Závery správneho súdu, že informácie, týkajúce sa (i) označenia súdu, na ktorom konanie prebieha, (ii) spisovej značky konaní, (iii) procesného postavenia žalovaného, (iv) označenia oblasti, (v) štádia súdneho konania a (vi) špecifikácie veci nie sú rozhodovacou činnosťou súdov, ale informácie evidenčného charakteru, preto podľa kasačného súdu obstoja a sťažovateľ kasačný súd svojou argumentáciou o opaku nepresvedčil.

33. Rovnako za situácie, že sťažovateľ sa obmedzil len na citáciu ním vybranej judikatúry, a to bez toho aby sa venoval posúdeniu konkrétnych žalobcom požadovaných informácií, obstoja i závery správneho súdu k nepreskúmateľnosti preskúmaného rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutie. Podľa rozhodovacej praxe kasačného súdu odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci o nesprístupnení informácií musí implikovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu, aby priemernému adresátovi bola poskytnutá možnosť pochopiť, na základe akých konkrétnych okolností a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav, správnosť právnych noriem uplatnených na skutkový stav a právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sži/1/2009 zo dňa 03.11.2009 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 464/2010 zo dňa 10.11.2011). Sťažovateľ taktiež súvisiace právne posúdenie správneho súdu k nepreskúmateľnosti preskúmaného rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia relevantnou právnou argumentáciou nespochybnil.

34. Napokon, ak sťažovateľ argumentoval odklonom od rozhodovacej praxe súdov, kasačný súd v prvom rade poukazuje na to, že tento dôvod prípustnosti kasačnej sťažnosti sa viaže k judikatúre kasačného súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany správneho súdu, a to v tom, že správny súd v obdobnej právnej veci zaujal iný právny záver, než aký v obdobnej právnej veci zaujal kasačný súd. Sťažovateľ preto musí v kasačnej sťažnosti presne uviesť právne posúdenie uvedené v rozhodnutí kasačného súdu, ktoré nerešpektoval správny súd vo svojom rozhodnutí v obdobnej právnej veci, čo sťažovateľ relevantne učinil vo vzťahu k rozhodnutiu sp. zn. 6Svk/6/2024 zo dňa 27.06.2024. Sťažovateľ síce poukázal i na viaceré iné rozhodnutia kasačného súdu a citoval z nich, sťažovateľ však presne nešpecifikoval konkrétny právny záver, ktorý by bol pri aplikácii na konkrétnu súdnu vec v rozpore so závermi správneho súdu uvedenými v napadnutom rozsudku.

35. Rozsudok kasačného súdu sp. zn. 6Svk/6/2024 zo dňa 27.06.2024, na ktorý sťažovateľ primárne poukazoval vo viacerých bodoch kasačnej sťažnosti, a odklon od ktorého osobitne zmieňoval, sa týkal odlišnej situácie, keď povinná osoba požadované informácie nemala k dispozícii a musela by podľa oprávnenou osobou konkrétne stanovených kritérií žiadané informácie v originálnej podobe v jeho dokumentácii sa nenachádzajúce vytvoriť. Konkrétne, z jednoduchej evidencie sporov by povinná osoba bez zisťovania obsahu jednotlivých spisov nedokázala zistiť požadovanú informáciu o tom, či v tom ktorom spore je predmetom „právny vzťah založený na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb.". V súdnej veci sťažovateľ kasačný súd nepresvedčil, že by žalobca žiadal obdobný typ informácií vyžadujúcich potrebu detailného štúdia jednotlivých spisov.

36. Sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe súdov preto kasačný súd za dôvodnú taktiež nepovažuje.

V.

Záver a trovy konania

37. Kasačný súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné sťažnostné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Preto kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa postupom podľa § 461 SSP zamietol.

38. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1. SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, keďže v kasačnom konaní bol úspešný.

39. Toto rozhodnutie prijal senát kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.